

ПОКЛОНИСЬ БО НАБ'ЄШ «ШИШКУ»

Наші предки були мудрими навіть у найдрібніших деталях. У цьому я переконався ще раз, побувавши у Різдво-Богородичній церкві села Смордва Млинівського району, одній з найдавніших на теренах Рівненщини (1878 рік). І одній з найвеличніших, яка, між іншим, спочатку

зводилася як костел, про що явно підтверджує її об'ємна мурована побудова з вираженою поздовжньою віссю, трикутним фронтоном і двома невеликими куполами. Втім, надалі три дерев'яні главки на коньку даху надали храмові «православного виду».

А вищезгадана мудрість стосується саме вхідних храмових врат. За симетрією та логікою вони мали б бути також доволі великими. Натомість наяву простежується абсолютна протилежність. Особливо це стосується прохідної частини (тобто дверей, через які проходять прихожани). Вони у висоту - не більше півтора метра. Чому так? З'ясовується: усе дуже просто - щоб люди не просто заходили до храму, а не забували нахилитися у поклоні. Бо ж храм призначений в першу чергу для молитви та поклонів...

- Були задуми зробити двері вищими, - розповідає настоятель церкви о. Петро (Максимчук) (на фото), - але вони не знаходили підтримки у прихожан. Люд висловився за те, аби давня будівнича мудрість була збережена, аби люди, заходячи у храм, ніколи не забували приклонитися.

Зрештою, ця велична істина не завжди сповідувалася людським розумом. А надто під час воєнного лихоліття. З даного приводу для церкви у Смордві характерні два епізоди із 40-х років ХХ століття. Перший пов'язаний зі священником Прибитковським, якого енкаведисти розстріляли без суду та слідства.

Інша наруга стосується використання церкви як бойового об'єкта, по якому та з якого стріляють. Та так стріляють, що розтрощують снарядом верхнього купола.

Загалом Смордвівська Різдво-Богородична церква за свою довголітню історію пережила багато тривог. На щастя, нинішній час позначений для неї радістю, адже люд має можливість відвідувати його без перешкод та заборон. Нещодавно храм всередині обновили, зробили добротний ремонт. Прийде час - і зовні церква змінить своє «обличчя» на краще. І простоїть вона ще значно більше від тих 220 років, відколи тут почала правитися служба Божя. А заодно, як надівається о.Петро, буде передаватися давній переказ про призначення незвичних вхідних врат.